

KNAGGROCKA, f. 1. Fisk af Rockornas slägte. Raja Rubus.

KNAK, n. sing. Se *Knakande*.

KNAKA, v. n. o. impers. 1. Säges om det ljud, som uppkommer hos vissa kroppar, då de böjas, i det att sammanhanget emellan delarna hårdt frestas eller delvis upphäfvos. *Grenen k-r. Böja en gren, så att det k-r i den. K. i lederna*, säges om det egna, knäppande ljud, som stundom höres, då en eller flera leder hårdt krökas.

A n.m. Ordet torde rättast böra härledas af det gamla *Knækia*, böja, kröka.

KNAKANDE, n. 4. Det ljud, som höres, då det knakar i en kropp.

KNALL, m. 2. 1) Ögonblickligt starkt ljud. *Åskans k-ar. Dö k. och fall*, helt plötsligt, i ett ögonblick. — Har sammansättningen *Åskknall*. — 2) (fyrv.) Se *Smällare*.

KNALLA, v. n. 1. I. Gifva en knall. *Åskan k-r. K. till*, plötsligt låta höra en knall. — *Knallande*, n. 4.

KNALLA, v. n. 1. II. (pop. o. fam.) Gå sakta och makligt. *K. af* ell. *K. sig af*, begifva sig bort. Jfr. *Knalle*, II.

KNALLBÄRSBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Se *Blåsärträd*.

KNALLBLY, n. sing. (kem.) Salpetersyradt bly, som vid glödning eller smältning afbrinner med knall.

KNALLE, m. 2. pl. *knallar*. I. Ett slags tort skeppsbröd.

KNALLE, m. 2. pl. *knallar*. II. Gammal benämning på kringstrykande Vestgötar. — Kommer förmodligen af det gamla provinsordet *Knalla*, gå, drifva omkring. Jfr. *Skällknalle*.

KNALLEFFEKT, knälläffä'ekt, m. 3. Starkt intryck, som en dramatisk författare söker framkalla hos åskådaren, genom något yttre, plötsligt uppskakande, såsom t. ex. en knall. [— fekt.]

KNALLGULD, n. sing. (kem.) Guldsyrad ammoniak, som ger en knall, vid ett starkt hammarslag, eller då den upphettas något öfver vattens kokpunkt.

KNALLHÄTT, m. 2. En liten huf af tunt utvalsd koppar, fylld med slagkrut. — Kallas äfv. Kopperhatt. Slagkrutshatt. — Ss. *K-sdosa*.

KNALLKRÜT, n. sing. En blandning af knall-quick-silfver med vanligt mjölkkrut.

KNALL-LUFT, m. sing. (kem.) Gasblandning af vätagas och syrgas, som afbrinner med stark knall, om den antändes.

KNALLPULVER, n. sing. En blandning af 3 delar salpeter, 2 delar renad pottaska och 1 del svafvel, som, upphettad i ett jernkärl till börjande smältning, afbrinner med en stark knall.

KNALLQVICKSILFVER, n. (kem.) Ett pulver, innehållande oxalsyra, quicksilfveroxid och ammoniak jemte ett eterartadt ämne, och som, upphettadt till 186°, äfvensom vid hammarslag o. s. v., afbrinner med en ytterst häftig knall.

KNALLSILFVER, n. sing. (kem.) En förenig af silfveroxid med kaustisk ammoniak, som vid tryckning eller beröring exploderar med yttersta häftighet.

KNALLSTOCK, m. 2. (fyrv. gam.) Träcylinder, fylld med kulor och petarder, som kastades i fastningsgraven emot de anfallande.

KNALLSYRA, f. 4. (kem.) Cyan i förenig med syre.

KNAPADEL, m. sing. (speord) Mindre hemmedlad adel i en ort, utan embete eller värdighet.

KNAPE, m. 2. pl. *knapar*. (t. *Knabe*) (under medeltiden) a) Hofstjenare. — b) Väpnare. — c) Ringare adelsman, utan embete eller värdighet. — d) Sades äfv. om adelsmän i allmänhet.

KNAPHERRSKAP, n. 3. o. 5. (speord) Småherrs-kap af ringare adel och mindre ansedda ståndspersoner.

KNAPERGALL, m. sing. Ett slags mjuka galläpnen, som begagnas till svartfärgning.

KNAPP, m. 2. 1) (i allm.) Kul- eller skifförmig upphöjning, öfverst på ett föremål. *K. på en kapp, en värja, en pelare, en knappål*. — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Käpp*-, *Värjknapp*, m. m. — 2) Kul- eller skifförmig pjes, af metall, trä, horn, elfenben m. m., som, antingen öfverklädd eller icke, fastsys vid ett klädesplagg, vanligtvis för att medelst ett motsvarande sydt hål (knapphål) sammanfästa tvenne eljest skilda delar af detsamma. *Isy en k.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Rock*-, *Byx*-, *Metall*-, *Pelermor*-, *Hornknapp*, m. fl. — 3) Pjes af dylik form, på hvarjehanda föremål, t. ex. på en violin, en gitarr. — 4) Se *Sadelknapp*. — 5) (bot.) Den del af en ståndare, som innesluter frömjölet. — 6) (skepp.) Ett litet platt-rundt trästycke, med ett fyrkantigt hål i midten, och skifgatt derinvid, hvilket är fästadt på hvar och en af de öfversta stångtopparna. — Ss. *K-formig*, *-liks*-, *-gjutare*.

A n.m. Ordet förmodas af *ihre* ursprungl. hafva betyd't detsamma som *Knut*, liksom det tyska *Knopf* kommer af *Knüpfen*, knyta.

KNAPP, a. 2. (ursprungl. hastig) 1) Ej tillräckligt stor, vid, lång; ej tillräcklig; allt för inskränkt; nog kort. *En k. klädning. K. vigt. En k. mil*, ej fullt en mil. *Tiden är k.*, ganska kort; det är ingen tid att förlora. *K. föda. K-a vilkor*, klena, små förmögenhets-omständigheter. *Vara i k-a omständigheter, ha k. utkomst. Det är k-t för honom. Med k. nöd*, med största svårighet, knappt. — 2) Allt för sparsam. *Han är mycket k. emot sitt folk*, ger dem ej, hvad de behöfva.

KNAPPA, v. a. 1. (fam.) Minska något af det vanliga, göra (kost, lön, o. s. v.) knappare. — *K. af, in'*, se *Afknappa*, *Inknappa*.

KNAPPAR, m. 2. pl. (bot.) Örten *Centaurea Jacea*.

KNAPPAST, adv. superl. (af *Knappt*) 1) Med största möda, svårighet. *Han kan k. stå på benen*. — 2) Brukas äfv. i st. f. nekande partikel. *Det skulle jag k. tro*.

KNAPPBÄND, n. 3. (bot.) Föreningen emellan de tvenne rummen i en ståndarknapp.

KNAPPFJÄLL, n. 5. Ett slags svamp, på träbark. *Physarum*.

KNAPPFORM, m. 2. 1) Form, hvori metallknappar gjutas. — 2) Liten rund skifva af trä eller horn, som bildar underlaget i öfverklädda eller öfverspunnna knappar.

KNAPPGRÄS, n. 5. (bot.) Se *Ag*.

KNAPPHET, f. 3. Egenskapen att vara knapp.

KNAPPHÅL, n. 5. Liten öppning i kanten af ett klädesplagg, hvilken öppning föres in öfver en motsvarande knapp, hvarigenom tvenne skilda delar af plagget sammanhållas.

KNAPPHÅLSSÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Sömmen kring kanten af ett knapphål.

KNAPPHÄNDIG, a. 2. (af adj. *Knapp*, urspr. hastig och *Hand*) 1) (i äldre språket, om person) Som fort får ett arbete ur händerna, på kort tid förrättat ett arbete. — 2) (nu, om sak) Gjord